

Resumé

Praní špinavých peněz můžeme definovat jako proces přeměny výnosů z nelegální činnosti na legitimní peníze nebo jiná aktiva nebo jako postup, jehož cílem je zakrýt původ a vlastnictví prostředků, které pocházejí z nelegální činnosti. Jeho hlavní fáze jsou umístění, vrstvení a integrace. Hlavními zdroji špinavých peněz jsou obchod s drogami, kuplířství, obchod se zbraněmi, vydírání, loupeže a majetkové trestné činy.

Cílem této práce je analýza boje proti praní špinavých peněz z hlediska finančněprávního a institucionálního, vyhodnocení jeho úspěšnosti a formulace vlastních názorů na možné zlepšení jednotlivých prvků systému.

První část práce se zabývá samotným pojmem praní špinavých peněz, jeho fázemi a znaky a historií. V druhé je analyzována právní úprava na mezinárodní, unijní a vnitrostátní úrovni. Pozornost je věnována především AML směrnicím a zákonu o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu. Hlavní povinnosti, které stanoví směrnice a AMLZ povinným osobám, jsou povinnost identifikace, kontrola klienta, uchování informací, oznamování podezřelých obchodů, odklad příkazu klienta, tvorba systému vnitřních zásad a školení zaměstnanců. Poté následuje charakteristika jednotlivých orgánů a institucí bojujících s praním špinavých peněz. Z mezinárodních musíme vyzdvihnout FATF, která je tvůrcem 40 + 9 doporučení pro AML/CTF, které implementuje do svých právních rádek většina států. V ČR je hlavní úloha FAÚ, který vyšetřuje oznámení podezřelých obchodů a případně podává trestní oznámení. Čtvrtá kapitola ukazuje některé znaky podezřelých obchodů a popisuje chronologii postupu jejich oznamování. V páté kapitole jsou ve stručnosti uvedeny zvláštnosti praní špinavých peněz v pojišťovnictví a poznatky z praxe. Poslední kapitola naznačuje budoucí výzvy v boji s praním špinavých peněz a prezentuje mé názory de lege ferenda na to, jak zlepšit právní úpravu.